

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 243. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_599-txt-shoot-idm7153.pdf (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jeg vil saa meget mindre gaa i Rette med Southey om hans Fordømmelse af Napoleon, som den er fældet, mens man endnu gruede for ham; men naivt maa vi vist alle finde det, kun forklarligt af engelsk Storagtighed, at han forudsætter som en afgjort Sag, at Nelson, naar han blot var kommen i Kast med Flaaden fra Toulon, ikke blot nødvendig maatte slaaet den, men stækket Vingerne saaledes paa Napoleon, at han skulde være som død og begravet; da det dog ikke blot var meget muligt, at Nelson, der kun med Nød og næppe sejrede ved Abukir, kunde tabt Slaget med den anderledes fuldstændige og velbemandede Flaade, og er i alt Fald højst rimeligt, at Napoleon, hvis den franske Flaade var bleven slaaet undervejs, des snarere var kommen hjem igjen og [havde] taget fat, hvor han slap. Ynken over alt det Menneskeblod, der maatte strømme i Napoleons følgende Krige, er nu vist nok heller ikke paa sit rette Sted i en Lovtale over Nelson, der aldrig ænsede, hvor blodig han kjøbte sine Sejre, og alle Folk desuden maa dø én Gang; saa Sagen er kun, at man baade lever og dør for noget, der er Mennesket værdigt. Men saa meget er dog i mine Tanker sandt: at Napoleon for sin egen og sit Eftermæles Skyld maatte ønsket, vel ikke at falde for Nelson paa Middelhavet, men at have faldet sejerrig ved Pyramiderne eller ved Staden med de hundrede Porte, før han gjorde sit syriske Tog, der ikke blot er en Skamplet, men, saa vidt jeg kan se, en Krebsgang, hvorved han forlod Oldtidens og det nittende Aarhundredes Heltebane, han saa lykkelig havde betraadt, for at vende tilbage til Ludvig den fjortendes 244Aarhundrede, da man, uden at bryde sig om Eftermælet og det i Sandhed udødelige Navn, kun kæmpede for Marskalksstave, eller i det højeste for Septer og Krone i det nærværende Øjeblik.